

3 espectacles i el «Procés d'un bruixot»

Diverses aficions paral·leles, però tanmateix no pas iguals, m'han portat a col·laborar en els tres muntatges que en Pere Planella ha presentat anteriorment al que us oferim. D'aquí aquest intent de fer un esquema del treball portat a terme.

El «Procés d'un bruixot» és el quart espectacle teatral que surt de les mans d'en Pere Planella. Tant per la volada que ha agafat el seu darrer muntatge a Barcelona com per veure que pot significar el muntatge que ara ha emprès, em proposo fer una mica d'història de les anteriors obres.

L'estiu de l'any 1968 va veure la llum la primera de les representacions sortides del primer equip que formàrem a Olot. L'espectacle portava per nom «Bertolt Brecht-68» i consistia en una escenificació de poemes del poeta i dramaturg alemany. Aquesta obra va ésser fruit d'un curs de teatre que Pere Planella va seguir a la Universitat de Barcelona, el qual era dirigit per Ricard Salvat, un dels més assolits valors del teatre brechtià a Catalunya i Espanya.

Ja d'antuvi hi havia una pretensió de gran espectacle: utilització d'efectes lumínics, muntatge musical que s'introduïa en l'obra com

a quelcom sobreposat en el sentit de que contribuïa a accentuar la nota dramàtica de la situació, però sempre en un pla exterior a l'acció escènica; d'altra banda l'escenografia era d'una gran simplicitat—gairebé tot en color blanc—i recordo així mateix la incorporació al muntatge de diapositives en algunes seqüències de l'obra. Espectacle, doncs, que comportava un gran moviment escènic i del que recordo algunes escenes interessants, tals com la manifestació, la guerra, el pruner, etc..., les quals s'imposaven gairebé sempre per l'aparell exterior que les envoltava.

Per la posterior evolució teatral de Pere Planella, va ésser molt important el curs que va seguir al C. U. I. F. E. R. D., de Nancy (1968-69), on, sota la direcció de Michele Kokosowsky, va entrar en contacte amb les tècniques teatrals del polac Jerzy Grotowsky.

Primer fruit d'aquest curs va ésser «Antígona», que es presentà al públic olotí l'estiu de l'any 69.

El canvi respecte l'any anterior va ésser total. Aquesta nova tècnica representava una preparació intensa de l'actor, treball al qual Pere s'hi va llençar amb actors olotins i del que en va sortir «An-

tígona», obra que pretenia fugir de qualsevol efecte aliè al procés que seguien els actors. La música era dels actors, mai sobreposada des d'un pla exterior, i més que l'efecte buscat en el muntatge Brecht, d'impressió aconseguida per mitjà de tots els factors que ja hem dit, aquí solament es buscava la creació de la situació mitjançant el procés continu i real dels actors.

Dintre la mateixa línia, es va estrenar enguany, primer a Sant Sebastià, Olot, Girona i, finalment, a Barcelona, «Edip, rei». Aquesta obra ha estat la que més literatura ha fet omplir de les muntades per en Pere Planella.

En paraules del mateix director, cal dir que si bé es manté en una mateixa línia que la d'«Antígona», Edip comporta ja una major depuració en el sentit de que es procuraren eliminar els efectes que més o menys clarament il·lustraven la situació a «Antígona», per tal d'aconseguir i assolir cada vegada més la creació de la situació pel procés intern seguit per l'actor i les distintes motivacions dels personatges. D'altra banda, mentre en «Antígona» es va buscar una relació i comunicació directes amb el públic, a «Edip, rei» hom va defugir de crear situacions d'aquest tipus.

Potser una ocasió fortuïta o la voluntat de fer quelcom a Olot ens ha portat a escenificar «Procés d'un bruixot». I també per ganes de fer un «gran» espectacle, aquesta vegada s'ofereix amb utilització de gran quantitat d'il·luminació, música i ambientació escenogràfica i de vestits adients a l'època de realització de l'obra. I realment en gran part és aquesta la pretensió: el muntatge d'un «gran» espectacle sobre un tema prou apassionant i concebut per a oferir a un públic olotí